

dommenes antal (5 ejendomme) og areal (100 ha). Adgangen til at drive 2 ejendomme sammen, der tilhører samme ejer, og som opfylder lovens afstandskrav (15 km), opretholdes uden arealbegrænsning. Der foreslås imidlertid indført en ny bestemmelse i loven, hvorefter landbrugsministeren i tilfælde, hvor personer og selskaber m. v. ejer flere landbrugsejendomme, kan kræve, at de ejendomme, der ikke kan drives som én samdriftsenhed indenfor den i loven fastsatte ramme, skal bortforpagtes efter lovens regler.

Med hensyn til landbrugsejendomme, der forpagtes, opretholdes ligeledes adgangen til at drive den forpagtede ejendom sammen med en landbrugsejendom, som forpagteren ejer eller har i forpagtning, hvis lovens afstandskrav er opfyldt. Adgangen til at drive flere forpagtede ejendomme sammen foreslås undergivet samme begrænsning som foreslået med hensyn til ejendomme, der tilhører samme ejer, idet der dog ved forpagtning som hidtil gælder tidsbegrænsning for forpagtningens varighed.

Bestemmelserne om forpagtning er ligeledes blevet revideret. Der foreslås indført en pligt til at tinglyse forpagtningsaftaler vedrørende hele landbrugsejendomme, når aftalen er af længere varighed end 1 år. Endvidere foreslås, at adgangen til uden tilladelse at forpagte en landbrugsejendom i dens helhed til selvstændig drift kun skal gælde for personer, der opfylder visse nærmere angivne krav. Endelig foreslås begrænsninger med hensyn til forpagtning, således at en person og dennes ægtefælle ikke uden tilladelse ved forpagtning, evt. kombineret med erhvervelse, kan komme til at råde over flere landbrugsejendomme, end hvad der følger af lovens almindelige regler for samdrift.

For at lette unge landmænds køb af landbrugsejendomme foreslås sammenlægningsgrænsen nedsat til 75 ha. Det foreslås imidlertid samtidig, at der åbnes lettere adgang for landbrugsministeren til at tillade sammenlægning, der overstiger sammenlægningsgrænsen, når forholdene, herunder jordernes bonitet, taler for det. Med samme motivering foreslås landbrugslovens sammenlægningsregler suppleret med en bestemmelse, hvorefter landbrugsministeren kan nægte tilladelse til nedlægning af landbrugsejendomme, der skønnes at udgøre en bæredygtig driftsenhed, og hvis areal udgør 15 ha eller derover. Det foreslås endvidere, at bestemmelsen, hvorefter landbrugsministeren kan nægte tilladelse til sammenlægning, hvis der ved sammenlægningen vil opstå en uhensigtsmæssig ejendomsfordeling, nærmere defineres, og at det herunder præciseres, at landbrugsministeren herefter

kan nægte sammenlægning, hvis ejeren og dennes nære pårørende i forvejen ejer landbrugsarealer, der til sammen overstiger 100 ha.

Spørgsmålet om landbrugets besiddelsesformer har været drøftet i en under udvalget for den fremtidige landbrugspolitik nedsat arbejdsgruppe. Fler-tallet i arbejdsgruppen og udvalgets flertal har ikke ment at kunne anbefale en ændring af de nuværende erhvervelsesbestemmelser, hvorefter der kun i særlige tilfælde gives tilladelse til andre besiddelsesformer end det personlige selveje inden for landbruget, således navnlig med hensyn til familiekommanditselskaber. Mindretallet inden for udvalget har fundet, at der er behov for en dyberegående analyse af landbrugets besiddelsesformer, og har henstillet, at der nedsættes et udvalg til undersøgelse af dette problem.

Det er landbrugsministerens hensigt at imødekomme mindretallets forslag og nedsætte et særligt udvalg med den opgave at foretage en nærmere undersøgelse af, hvorvidt der måtte opstå behov for andre besiddelsesformer end selvejet inden for jordbruget, navnlig med henblik på en løsning af landbrugets finansieringsproblem.

Lovforslaget har været drøftet med Amsrådsforeningen i Danmark, Hovedstadsrådet og Kommunernes Landsforening.

Lovforslagets konsekvenser for anden lovgivning.

Arealanvendelsen i det åbne land reguleres af en række love, der griber mere eller mindre regulerende ind i dispositionsretten til arealerne.

Den vigtigste af disse love er landbrugsloven, der regulerer såvel besiddelsen som anvendelsen af landbrugsarealerne, hvortil henregnes omkring 70 pct. af landets samlede areal, og som udgør grundlaget for landbrugsproduktionen.

Landbrugsloven er det vigtigste instrument for landbrugspolitikken og for landbrugets strukturpolitik. En vis styring af arealanvendelsen foregår også gennem de kriterier, der er lagt til grund for den statslige finansielle bistand i henhold til lov om statens fremskaffelse af jord og udlån til jordbrugsmæssige formål m. m., lov om udlån til yngre jordbrugere, jordfordelingsloven, lov om støtte til modernisering af jordbrugsbedrifter, lov om tilskud til strukturprojekter inden for jordbruget m. fl. love. De 2 sidstnævnte love er led i EF's strukturdirektiver.

Landbrugsloven må tillige ses i sammenhæng med den øvrige jordlovgivning, først og fremmest by- og landzoneloven, naturfredningsloven, skovloven, råstofloven, vejlovgivningen, egnsudviklingslovgivningen og miljøbeskyttelseslovgivningen.